

Nejšťastnější den v životě Olliho Mäkiho

Nejšťastnější den v životě Olliho Mäkiho

Režie: Juho Kuosmanen
Finsko/Švédsko/Německo, 2016

Režisér Juho Kuosmanen je se svým celovečerním debutem Nejšťastnější den v životě Olliho Mäkiho vítěz soutěžní sekce festivalu v Cannes pod názvem Un Certain Regard, kde jsou vybírány filmy mladých nebo méně známých režisérů. Je to příběh podle skutečných událostí. Olli Mäki je velkou nadějí finského boxu a právě se chystá na důležitý zápas o titul mistra světa. Z venkova se dostává do víru velkoměsta, kde je vystaven tlaku médií a sponzorů. Na Olliho je upřena veškerá pozornost okolí, hlavně jeho trenér do něho vkládá všechny své naděje, neustále ho motivuje a snaží se vybičovat k nejlepšímu výkonu. Olliho pozornost naopak získala mladá dívka Raija, do které se k nelibosti svého trenéra zamiloval.

Nejšťastnější den v životě Olliho Mäkiho se řadí mezi životopisné sportovní filmy. Pro mnohé diváky se může vybavit v souvislosti s termínem sportovní film Rocky, kdy Sylvester Stallone pro svůj boxerský triumf dělal více než maximum a porážka v tomto případě nepřicházela v úvahu. Olli je naopak mnohem úspornější, civilnější a skromnější nejen výškou a typem boxerské postavy, ale především stylem filmového vyprávění.

Režisér Juho Kuosmanen natočil svůj celovečerní debut velmi intimně a autenticky, černobílá kamera podtrhuje dobovou atmosféru šedesátých let. Zaměřuje se hodně na postavu Olliho, na jeho vnitřní svět, myšlenkové pochody a postupné směřování do závěrečného utkání v ringu. Jedná se o intimní pohled na člověka, pro kterého sláva není vším a naopak ten vznikající cirkus okolo je mu čím dál tím vzdálenější.

Hlavní představitel Jarkko Lahti nese stejný úděl jako Olli - vše na něm stojí a padá. Díky jeho hereckému výkonu se můžeme snáze vžít do bezradných pocitů, které se nám Lahti snaží zprostředkovávat. Jeho výkon je skromný a civilní jako celý film, bohužel však v některých chvílích příliš nudný, protože nám nabízí jen několik poloh svého herectví. Jarkko Lahti je střídavě rozpačitý a znechucený boxerským pozlátkem a střídavě okouzlený svou přítelkyní Raijou. Oona Airola, představitelka Raijy, působí o něco výrazněji a je škoda, že se této postavě nevěnovalo více prostoru. Je rozhodně velmi přesvědčivá ve své hlavní úloze a to odpoutat Olliho soustředění se na zápas.

Příběh Olliho Mäkiho rozhodně není pro diváky, kteří čekají akčnost asociující se sportem a s boxem především. Pomalé záběry s minimem výrazových prostředků mohou nudit ty, kteří čekají rychlejší spád a neocenění výše zmíněnou skromnost a autenticitu filmu, za kterou získal své ocenění v Cannes. Za pozornost stojí především zajímavá scéna, kdy Olli Mäki projektuje své pocity do cirkusové estrádní tanečnice, na kterou se začal dívat optikou rozvášněného trenéra, médií a vlastně i nás diváků lačnicích po daleko větší akci.

Je to příběh o obyčejných radostech, kdy má bezstarostná jízda ve dvou na kole větší hodnotu než sláva, triumf a vyprodané jeviště. A pokud nám tento minimalismus nestačí, testosteronovou znělku s urputně trénujícím Rockym si můžeme vždy připomenout a dobít si energii jinde.